

De Kustlijn

De Kustlijn

Een grens tussen twee werelden

Een kort verhaal door

Hans Grooten

Schrijver: Hans Grooten
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789402174823
© Hans Grooten

Proloog, verantwoording.

In 2017 ging een aantal mensen samen op tuinreis naar Engeland. De reis werd per bus gemaakt en duurde een week. U kunt zich voorstellen dat na enkele dagen de reizigers aan elkaar gewend waren en dat er naast de gesprekken over bloemen en perken ook andere zaken besproken werden.

Zo ontstond er een fantasie over de verwickelingen in een kleine gemeenschap. Steeds weer werd een ander aspect toegevoegd, afgeserveerd of domweg gekoppeld aan hetgeen al gezegd was. Er ontstond een thriller waar steeds meer kanten en verwickelingen om de boventoon vochten. Niet alleen zou er een verhaal te schrijven zijn met de aangevoerde suggesties, maar ook het script voor een film werd als haalbaar gezien.

Parallel aan de ontwikkeling van de thriller ontstond een discussie over de verschillen tussen een spreekwoord, een gezegde en een staande uitdrukking.

Aan het eind van de tuinreis werd gesteld dat er voldoende gezegd was om dat mooie verhaal én een verhandeling over de verschillen in gezegdes, spreekwoorden en een staande uitdrukking, te schrijven.

Het volgende korte verhaal is uiteindelijk de weerslag van de uitdaging die door de schrijver is opgepakt om dat mooie verhaal te schrijven.

Hans Grooten, Breukelen, februari 2018.

De zee was vlak, donker, met slechts kleine golfjes die zachtjes op het strand omvielen. Een loodgrijze lucht - als was het zondag - dekte de horizon toe. Stil was het, te stil. De stilte voor de storm.

Een lichte bries woei over het lege strand aan de voet van de klif. Slechts een enkele hagedis glipte onder een kleine struik aan de rand van een in de rotswand uitgehouwen trap. Een trap die al meer dan honderd jaar geleden gemaakt was om toegang te verschaffen tot het kleine verlaten strand waar vroeger badgasten op warme dagen verkoeling zochten.

De meeste badgasten kwamen van de huizen hoog bovenop de klif waar je een eindeloos uitzicht over de zee had.

Iedere woensdagmiddag na schooltijd kwamen de families met hun kinderen om in het zand te spelen, te zonnebaden of zomaar uit te kijken over zee. Maar nu de kinderen groter en naar de stad vertrokken waren, lag het strand er meestal verlaten bij.

De treden van de trap waren uitgesleten, stoffig met duinzand bezaaid en verweerd. Maar enkele verse krassen toonden aan dat er onlangs iets zwaars langs de trap naar beneden gesleept was. Ook in de met wier begroeide zijanten waren